

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์โกเมน ภัทรภิรมย์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๑/๒๕๕๒

วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ประธานรัฐสภาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าหนังสือแจ้งความจำนงขอรับความช่วยเหลือทางวิชาการและการเงิน ที่รัฐบาลมีไปถึงกองทุนการเงินระหว่างประเทศ เป็นหนังสือสัญญาที่จะต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภา ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง หรือไม่

ประธานรัฐสภา ได้มีคำร้องลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ เสนอเรื่องที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ประธานรัฐสภาเสนอเรื่องพร้อมความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าหนังสือแจ้งความจำนงขอรับความช่วยเหลือทางวิชาการและการเงิน ที่รัฐบาลมีไปถึงกองทุนการเงินระหว่างประเทศเพื่อขอความช่วยเหลือทางการเงิน เป็นหนังสือสัญญาที่จะต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง หรือไม่ โดยประธานรัฐสภาเห็นว่าเป็นการโต้แย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญ คือ รัฐบาลฝ่ายหนึ่งกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอีกฝ่ายหนึ่ง จึงอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ เสนอเรื่องพร้อมความเห็นดังกล่าวมาเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ข้อเท็จจริงตามคำร้องสรุปได้ว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จำนวน ๑๒๖ คน ได้เข้าชื่อร้องขอต่อประธานวุฒิสภา ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๔ เพื่อให้วุฒิสภามีมติตามมาตรา ๓๐๗ ถอดถอนนายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี และนายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ออกจากตำแหน่ง โดยกล่าวหาว่ามีพฤติการณ์ส่อว่าจงใจใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง เนื่องจากรัฐบาลไทยได้ทำหนังสือแจ้งความจำนงขอรับความช่วยเหลือทางวิชาการและการเงินถึงกองทุนการเงินระหว่างประเทศ โดยมีได้รับความเห็นชอบของรัฐสภา ประธานวุฒิสภาได้ส่งคำร้องขอถอดถอนดังกล่าวไปยังคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ ซึ่งทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติตามบทเฉพาะกาลของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๒๑ เพื่อดำเนินการได้สวนตามมาตรา ๓๐๕ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเห็นว่า มีประเด็นที่ต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่า หนังสือแจ้งความจำนงขอรับความช่วยเหลือทางวิชาการและการเงินที่รัฐบาลมีไปถึงกองทุนการเงินระหว่างประเทศเพื่อขอความช่วยเหลือทางการเงิน

เป็นหนังสือสัญญาที่จะต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง หรือไม่ และโดยที่ประเด็นนี้มีความเห็นขัดแย้งระหว่างคณะรัฐมนตรี และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร รวม ๑๒๖ คน เป็นปัญหาข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่ขององค์กรต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ แต่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติไม่อาจเสนอเรื่องต่อ ศาลรัฐธรรมนูญเองได้ จึงส่งปัญหาดังกล่าวไปยังประธานรัฐสภา เพื่อให้เสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อ ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย ประธานรัฐสภาพิจารณาเห็นว่า เพื่อยุติปัญหาข้อขัดแย้งระหว่าง องค์กร จึงอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ เสนอเรื่องพร้อมความเห็นดังกล่าว มาเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ตามข้อเท็จจริงดังกล่าวมีข้อพิจารณาในเบื้องต้นว่า เรื่องที่ประธานรัฐสภาเสนอให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยนี้ เป็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ ที่จะพึงส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

การถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี และตำแหน่งต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญ เป็นอำนาจของวุฒิสภากฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๓ วิธีการในการถอดถอนบัญญัติไว้ในมาตรา ๓๐๔ ถึงมาตรา ๓๐๗ แต่ตามบทเฉพาะกาลในมาตรา ๓๒๒ วรรคสอง บัญญัติว่า “ก่อนที่จะมีการเลือกตั้ง สมาชิกวุฒิสภากฎหมายรัฐธรรมนูญนี้ การถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญนี้ ให้เป็น มติของที่ประชุมร่วมของสภาผู้แทนราษฎรกับวุฒิสภากฎหมายมาตรา ๓๑๕ และให้นำบทบัญญัติ มาตรา ๑๐๕ (๑๔) มาตรา ๑๑๘ (๑๐) มาตรา ๑๓๓ (๘) มาตรา ๑๔๑ (๕) มาตรา ๑๖๘ (๓) มาตรา ๒๑๖ (๘) มาตรา ๒๖๐ (๖) มาตรา ๒๕๕ มาตรา ๓๐๓ มาตรา ๓๐๔ และมาตรา ๓๐๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

ในขณะที่เรื่องนี้มาสู่การพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญยังไม่มี การเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภากฎหมายรัฐธรรมนูญนี้ การถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญจึงต้องอยู่ภายใต้บังคับของ บทเฉพาะกาลของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๒๒ วรรคสอง คือยังไม่เป็นอำนาจของวุฒิสภาแต่เป็นอำนาจ ของที่ประชุมร่วมของสภาผู้แทนราษฎรกับวุฒิสภากฎหมายมาตรา ๓๑๕ คือสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติมครั้งสุดท้ายโดยรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๕๓๕ ทำหน้าที่สภาผู้แทนราษฎรและ วุฒิสภากฎหมายรัฐธรรมนูญนี้ ส่วนวิธีการถอดถอนตามบทเฉพาะกาลให้นำมาตราต่างๆ ซึ่งวุฒิสภาจะต้อง ดำเนินการ คือ มาตรา ๓๐๓ มาตรา ๓๐๔ และมาตรา ๓๐๗ มาใช้บังคับแก่ที่ประชุมร่วมกันของ สภาผู้แทนราษฎรกับวุฒิสภาโดยอนุโลม ทั้งนี้ โดยมีได้บัญญัติให้นำมาตรา ๓๐๕ และมาตรา ๓๐๖ มาอนุโลมใช้ด้วย

สำหรับมาตราอื่นๆ ที่ให้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมมิใช่วิธีการถอดถอนแต่เป็น “ผล” ของมติตามมาตรา ๓๐๗ ที่ให้ถอดถอนผู้ใดออกจากตำแหน่ง คือ

มาตรา ๑๐๕ (๑๔) ผู้เคยถูกวุฒิสภามีมติตามมาตรา ๓๐๗ ให้ถอดถอนออกจากตำแหน่ง ต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีกำหนดห้าปี

มาตรา ๑๑๘ (๑๐) สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดเมื่อวุฒิสภามีมติตามมาตรา ๓๐๗ ให้ถอดถอนออกจากตำแหน่ง

มาตรา ๑๓๓ (๘) สมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภาสิ้นสุดเมื่อวุฒิสภามีมติตามมาตรา ๓๐๗ ให้ถอดถอนออกจากตำแหน่ง

มาตรา ๑๔๑ (๕) กรรมการการเลือกตั้งพ้นจากตำแหน่งเมื่อวุฒิสภามีมติตามมาตรา ๓๐๗ ให้ถอดถอนออกจากตำแหน่ง

มาตรา ๑๖๘ (๓) ให้วุฒิสภาประชุมเพื่อพิจารณาและมีมติให้ถอดถอนบุคคลออกจากตำแหน่งได้ในระหว่างที่อายุของสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลงหรือสภาผู้แทนราษฎรถูกยุบ

มาตรา ๒๑๖ (๘) ความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลงเฉพาะตัวเมื่อวุฒิสภามีมติตามมาตรา ๓๐๗ ให้ถอดถอนออกจากตำแหน่ง

มาตรา ๒๖๐ (๖) ประธานศาลรัฐธรรมนูญและตุลาการศาลรัฐธรรมนูญพ้นจากตำแหน่งเมื่อวุฒิสภามีมติตามมาตรา ๓๐๗ ให้ถอดถอนออกจากตำแหน่ง และ

มาตรา ๒๕๕ เป็นกรณีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเข้าชื่อร้องขอต่อประธานวุฒิสภาขอให้วุฒิสภามีมติให้กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติพ้นจากตำแหน่ง

เหตุที่จำเป็นต้องนำมาตราเหล่านี้มาใช้โดยอนุโลมเพราะมติดตามมาตรา ๓๐๗ เป็นมติของที่ประชุมวุฒิสภาให้ถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญออกจากตำแหน่ง เมื่อบทเฉพาะกาลบัญญัติว่าการถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญให้เป็นมติของที่ประชุมร่วมของสภาผู้แทนราษฎรกับวุฒิสภาจึงต้องนำมาตราเหล่านี้มาใช้โดยอนุโลมเพื่อให้มติของที่ประชุมร่วมของสภาผู้แทนราษฎรกับวุฒิสภามีผลเช่นเดียวกับมติของวุฒิสภาตามมาตรา ๓๐๗

ดังนั้นเมื่อบทเฉพาะกาลของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๒๒ วรรคสอง มิได้บัญญัติให้นำมาตรา ๓๐๕ และ ๓๐๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม จึงไม่อาจนำมาตรา ๓๐๕ และมาตรา ๓๐๖ มาใช้บังคับได้ ประธานวุฒิสภาจึงไม่ต้องส่งเรื่องให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติดำเนินการไต่สวน และคณะกรรมการดังกล่าวนี้ก็ยังไม่อำนาจทำการไต่สวนตามมาตรา ๓๐๕ และประธานวุฒิสภาไม่ต้องจัดให้มีการประชุมเพื่อพิจารณาตามมาตรา ๓๐๖

เมื่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติยังไม่มีอำนาจทำการไต่สวน การที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการในฐานะ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เสนอประธานรัฐสภาว่ากรณีของเรื่องนี้ เป็นปัญหาโต้แย้งเกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ แต่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญเองไม่ได้เพราะ ปัญหาที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติตั้งไว้คือปัญหาเบื้องต้นว่าหนังสือที่ รัฐบาลมีไปถึงกองทุนการเงินระหว่างประเทศเพื่อขอความช่วยเหลือทางการเงินนั้น เป็นหนังสือสัญญา ที่จะต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง หรือไม่ ไม่ได้เป็น ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติที่คณะกรรมการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติจะเสนอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติจึงส่งปัญหาไปยังประธานรัฐสภาเพื่ออาศัย อำนาจประธานรัฐสภาเสนอปัญหานี้ให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย แต่เมื่อเรื่องนี้ไม่ได้อยู่ในอำนาจหน้าที่ ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติแล้ว คณะกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาติก็ไม่อาจส่งให้ประธานรัฐสภาเพื่อให้ประธานรัฐสภาเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย

ส่วนที่ประธานรัฐสภาเห็นว่า เรื่องนี้เป็นการโต้แย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตาม รัฐธรรมนูญ คือรัฐบาลฝ่ายหนึ่ง และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อเป็นการยุติปัญหา ข้อขัดแย้งระหว่างองค์กร จึงเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยนั้น กรณีที่ประธานรัฐสภา จะเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยก็ต้องเป็นกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของ องค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ แต่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ๑๒๖ คน ผู้เสนอให้ถอดถอนนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมิใช่องค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ที่จะให้ความเห็นชอบต่อหนังสือสัญญา ที่จะต้องออกพระราชบัญญัติเพื่อให้การเป็นไปตามสัญญา แต่เป็นอำนาจหน้าที่ของรัฐสภาซึ่งประกอบ ด้วยสภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภาประชุมร่วมกันตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง และ มาตรา ๑๕๓ (๑๕) การเข้าชื่อของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ๑๒๖ คน ขอให้ถอดถอนนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังยังมิได้มีการเสนอต่อที่ประชุมร่วมของสภาผู้แทนราษฎรกับวุฒิสภา จึงยังถือไม่ได้ว่ารัฐสภามีปัญหานี้ และรัฐบาลเองมิได้มีปัญหานั้น แต่เป็นปัญหาของคณะกรรมการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งยังมิได้มีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนเรื่องนี้ ดังนั้น เรื่องนี้ จึงมิได้เป็น “กรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ” ที่องค์กรนั้น หรือประธานรัฐสภาจะเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖

แต่เป็นเรื่องการขอให้ตีความรัฐธรรมนูญซึ่งรัฐธรรมนูญปัจจุบันมิได้มีบทบัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญเป็นผู้ตีความดังเช่นคณะตุลาการรัฐธรรมนูญซึ่งเคยบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๔ มาตรา ๒๐๗ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๒๐๗ ซึ่งบัญญัติข้อความอย่างเดียวกันว่า “ในกรณีที่คณะรัฐมนตรี รัฐสภา วุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎรมีมติว่ากรณีมีปัญหาที่จะต้องตีความรัฐธรรมนูญ ให้นายกรัฐมนตรี ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี ส่งเรื่องให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย” ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยเฉพาะเท่าที่รัฐธรรมนูญบัญญัติอำนาจหน้าที่ไว้ในแต่ละมาตราเท่านั้น มิได้มีอำนาจหน้าที่ในการตีความรัฐธรรมนูญโดยทั่วไป เหมือนคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ

การที่ศาลรัฐธรรมนูญจะวินิจฉัยว่าหนังสือแจ้งความจำนงขอรับความช่วยเหลือทางวิชาการและการเงินที่รัฐบาลมีไปถึงกองทุนการเงินระหว่างประเทศเป็นหนังสือสัญญาที่จะต้องออกพระราชบัญญัติ เพื่อให้การเป็นไปตามสัญญาอันจะต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง หรือไม่นั้น ถ้าศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าหนังสือดังกล่าวไม่เป็นหนังสือสัญญาที่ต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภา นายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังก็จะพ้นจากข้อกล่าวหาว่ามีพฤติการณ์ส่อว่าจงใจใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง การขอให้ถอดถอนออกจากตำแหน่งก็จะยุติลง ที่ประชุมร่วมของสภาผู้แทนราษฎรกับวุฒิสภาไม่อาจมีมติให้ถอดถอนได้ แต่ถ้าศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าหนังสือดังกล่าวเป็นหนังสือสัญญาที่ต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภา คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญก็จะมีผลผูกพันรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ ให้ต้องถือตามที่ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย เท่ากับว่าศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่านายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง ที่ประชุมร่วมของสภาผู้แทนราษฎรกับวุฒิสภาก็จะเหลืออำนาจเพียงแค่วินิจฉัยว่า ในการที่นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังใช้อำนาจดังกล่าวนี้มีพฤติการณ์ส่อว่าจงใจใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือไม่เท่านั้น ซึ่งเห็นได้ว่าไม่ว่าศาลรัฐธรรมนูญจะวินิจฉัยไปในทางใดก็เป็นการตัดอำนาจของที่ประชุมร่วมของสภาผู้แทนราษฎรกับวุฒิสภาในการถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญอันเป็นอำนาจโดยเฉพาะของที่ประชุมร่วมของสภาผู้แทนราษฎรกับวุฒิสภาคตามบทเฉพาะกาลของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๒๒ วรรคสอง อันจะเป็นการก้าวล่วงไปวินิจฉัยในเรื่องที่เป็นอำนาจหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎรกับวุฒิสภา โดยสภาทั้งสองมิได้ขอให้วินิจฉัยอีกด้วย

ดังนั้นแม้ศาลรัฐธรรมนูญจะได้รับเรื่องนี้ไว้พิจารณา แต่เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องนี้มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญ และศาลรัฐธรรมนูญไม่มีหน้าที่ตีความรัฐธรรมนูญโดยไม่จำกัด ทั้งการตีความในเรื่องนี้จะเป็นการตัดอำนาจโดยชอบของที่ประชุมร่วมของสภาผู้แทนราษฎรกับวุฒิสภา โดยสภาทั้งสองมิได้ขอให้วินิจฉัยอีกด้วย จึงเห็นควรไม่วินิจฉัยเรื่องนี้

ให้ยกคำร้องของผู้ร้อง

ศาสตราจารย์โกเมน ภัทรภิรมย์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ